

αλιτανιάζω ἀμάρτ. αλιτανιάζω Θήρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀλιτάνα.

Ἀλιτανεύω, ὁ ἰδ.

αλιτίνα ἡ, Στερελλ. (Μεσολόγγ.)

Ἰσως ἐκ τοῦ Ἰταλ. *alito* = ὑψηλός.

Ἀπόγειος αὔρα ἀπὸ ἀνατολῶν πνέουσα (ἴσως ἡ ἀπὸ ὧν ὑψηλῶν μερῶν, ἀπὸ τῶν ὀρεινῶν πνέουσα).

άλτο τό, Σῦρ. κ. ἂ. ἄρτο Κύθν. κ. ἂ.

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *alto* = ὑψηλός.

1) Τὸ ὕψος τοῦ δικτύου Κύθν. κ. ἂ.: Ἄρτο τοῦ δικτυοῦ.

2) Δίκτυον ἔχον πλάτος διακοσίων ματιῶν Σῦρ. κ. ἂ. Πβ. ἀλιτάδος.

***άλτος** ἐπίθ. Θηλ. ἄλτα Πόντ. (Οἶν. Τραπ.)

Ἐκ τοῦ Λατιν. *altus*.

1) Ὁ λίαν φημισμένος, ἔνδοξος, περιώνυμος Πόντ. (Τραπ.): Ἄσμ.

Τὴν κυρὰ Εἰρήνην προξενοῦν κάτου μακρὰ ᾽ς τὰ ξένα,

᾽ς τὰ ξένα κ' εἰς τ' ἀλόξενα, ᾽ς τὴν ἄλτα Ρωμανίαν

(ἀλόξενα = ὀλόξενα, ὅλως ξένα) Τραπ. 2) Ὁ λίαν ἀπο-

μεμακρυσμένος Πόντ. (Οἶν.): ᾽Σ τὴν ἄλτα τὴ Ρωμανία!

(ἐνν. νὰ πᾶς! Ἀρά. Συνών. φρ. ᾽ς τὸ διάβολο καὶ πάρα πέρα!)

άλτσα ἡ, Ἀθῆν. Θεσσ. κ. ἂ. ἄλσα Μύκ. κ. ἂ. ἄλ-
τοῖα Θεσσ. ἄλτοῖς ὁ, Λεξ. Βερ. 3

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *alto*. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Τεμάχιον δέρματος ἢ ξύλου ἐπιτιθέμενον εἰς τὸ ψίδι τοῦ καλαποδιοῦ, ἂν τοῦτο εἶναι λεπτότερον τοῦ λη-
φθέντος μέτρου Ἀθῆν. Θεσσ. Μύκ. 2) Πεταλοειδὲς σίδηρον ὑπὸ τὰς πτέρνας τῶν ὑποδημάτων Θεσσ. — Λεξ. Βερ. 3

άλυγισιὰ ἡ, Λεξ. Βλαστ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀλύγιστος. Διὰ τὸν σχηματισμὸν ἰδ. ἀ-
στερητ. 1 β.

1) Τὸ νὰ μὴ λυγίσῃ τις, ἀκαμψία. 2) Μεταφ. σκλη-
ρότης. Συνών. ἀλυπησιὰ, ἀπονιὰ, ἀσυμπονιὰ.

ἀλύγιστος ἐπίθ. σύννηθ. ἀλύγιστους βόρ. ἰδιώμ.
ἀῦλιστος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. λυγιστός < λυγίζω.
Ἡ λ. καὶ ἐν Ἐρωτοκρ. Β 274 (ἐκδ. ΣΞανθοῦδ.) «κι ἀσά-
λευτο ᾽ς τὴν ταραχὴ κι ἀλύγιστον ἐγίνη». Τὸ ἀῦλιστος
ἐκ τοῦ ἀλύγιστος κατ' ἀποβολὴν τοῦ γ καὶ μετάθεσιν
φθόγγων.

1) Ὁ μὴ λυγίζων, ὁ μὴ καμπτόμενος, ἐπὶ μετάλλου καὶ
ξύλου, συνεκδ. δὲ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπου σύννηθ.: Ἀλύγιστος
ἄνθρωπος (εὐθυτενής). Ἀλύγιστο χορμί (εὐσταλές, χαριτω-
μένον, ἰδίᾳ ἐπὶ γέροντος ἀκμαίου) σύννηθ. || Φρ. Κεφάλι ἀλύ-
γιστο (ἐπὶ ἀνθρώπου ἀμεταπείστου. Συνών. φρ. κεφάλι
ἀγύριστο, δι' ἣν ἰδ. ἀγύριστος Β 1) πολλαχ. Συνών.
άλυγος. β) Μεταφ. ἀκαμπτος, ἀμετάτρεπτος, σταθερὸς
πολλαχ.: Ἀῦλιστη ὑναῖκα ᾽ν κ' εὐτή, τὴν κεφαλὴ τῇ νὰ
τῇ κόβῃς δὲ ᾽υλίζει Ἀπύρανθ. 2) Ὁ ἐν ἀκμῇ εὐρισκό-
μενος, ἀκμαῖος Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Ἀῦλιστος χορὸς εἶναι
᾽κεῖ στημένος.

ΛΕΞΙΚΟΝ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ

άλυγος ἐπίθ. Κάσ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. λυγῶ, δι' ὃ ἰδ. λυγίζω,
παρὰ τὸ θέμ. τοῦ ἐνεστώτος. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ
καὶ ἄβλεπος ἐκ τοῦ βλέπω.

Ἀλύγιστος 1, ὁ ἰδ.: Ἀλυγὴ βέργα.

ἀλύθιαστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀλόθ-θιαστος Ρόδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *λυθιαστός < λυ-
θιάζω.

1) Ὁ μὴ γονιμοποιηθεὶς δι' ὀλύνθου. 2) Ὁ μὴ
ἐμβολιασθεὶς.

άλυκάρης ὁ, ἀμάρτ. ἀλ'κάρ'ς Σάμ. Στερελλ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄλυκῇ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-άρης.

1) Ὁ ἐργαζόμενος εἰς τὴν ἄλυκῇ, ἀλατοπηγὸς
Στερελλ. 2) Ὁ διεθυντὴς τῶν ἄλυκῶν Σάμ.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀλυκάρης Χίος (καὶ
ἐν ἐγγράφῳ τοῦ 1676) Ἀλυκαρία Α.Ρουμελ.

άλυκασέα ἡ, Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀλύκασι. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. τὰ
ὅμοια αὐτόθι γλύκασι-γλυκασέα, θερμασι-θερμα-
σέα, νόστασι-νοστασέα.

Ἀλμυρὸν ἔδεσμα. Συνών. ἄλυκωσία, ἄλυκά (ἰδ.
ἄλυκός 2). Πβ. ἄλύκιν, ἄλυκόξινος.

άλυκῇ ἡ, σύννηθ. ἀλ'κῇ βόρ. ἰδιώμ. ἄλυτῇ Εὐβ.
(Ὁρ.) κ. ἂ. ἄλυτῇ Κύπρ. ἄλυτῇ Αἴγιν.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄλυκός.

1) Μέρος τῆς παραλίας, εἰς τὸ ὁποῖον περικλείεται τὸ
ὔδωρ τῆς θαλάσσης καὶ ἐξατμίζομενον ἀφίνει τὸ ἄλας,
ἀλοπήγιον σύννηθ.: Νὰ πᾶς ἐκεῖ ποῦ πνέει ὁ ἥλιος τὸ πωμί
καὶ ἡ ἄλυκῇ τ' ἀλάτι! (ἀρά) Πελοπ. (Βούρβουρ.) || Φρ. Τὸ
φρεῖ εἶναι ἄλυκῇ (πολὺ ἄλμυρὸν) πολλαχ. || Παροιμ.

Ἀλάτι πάει ᾽ς τὴν ἄλυκῇ καὶ ξύλα πάει ᾽ς τὸ λόγγο

(ἐπὶ τοῦ κομίζοντός που ἢ προσφέροντος εἰς τινὰ πρᾶγμα,
τὸ ὁποῖον ἔχει οὗτος ἀφθονον. Πβ. ἀρχ. φρ. «γλαῦκ'
Ἀθήναζε») Πελοπ. (Μεσσ.) || Ἄσμ.

Γιὰ σώπα, σώπα, μαῦρο μου, τσαὶ θά σε τουραγνίσω,

θὰ πάω σε ᾽ς τὴν ἄλυτῇ νὰ σε φορτώσω ἀλάτι

Αἴγιν.

Νὰ πάμεν εἰς τὴν ἄλυτῇ ἄλας νὰ σὲ φορτώσω

Κύπρ. Συνών. ἀλατόγουρνα, ἀλατότοπος 1, ἄλυκιά 1.

β) Ἀποθήκη ἁλατος Εὐβ. (Ὁρ.) 2) Τὸ λεπτότατον
ἄλας, τὸ ὁποῖον μένει εἰς τὰ κοιλώματα τῶν παραλίων
βράχων μετὰ τὴν ἐξάτμισιν τοῦ θαλασσίου ὕδατος Χίος.
Συνών. ἀλατάρμη 2, ἀλοσάχνη 1, ἄλυκιά 2,
ἀφρίτης.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀλυκῇ καὶ πληθ.
Ἀλυκὲς σύννηθ. Ἀλ'κῇ Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ἀλυτῇ Πάρ.
Ἀλυτῇ Κύπρ. Ἀλυτῇ Κύπρ.

άλυκιά ἡ, Λυκ. (Λιβύσσ.) ἄλυχιά Χίος (Καρδάμ.)
ἄλυα Χίος (Βολισσ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄλυκῇ.

1) Ἀλυκῇ 1, ὁ ἰδ., Λυκ. (Λιβύσσ.) 2) Τὸ λεπτό-
τατον ἄλας, τὸ ὁποῖον μένει εἰς τὰ κοιλώματα τῶν παρα-
λίων βράχων μετὰ τὴν ἐξάτμισιν τοῦ θαλασσίου ὕδατος